

РЕШЕНИЕ

№ 26582

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4521** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Б. А., срещу Решение № 1044 от 25.03.2026 г., постановено по НАХД № 2063/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 95-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 9022408, издаден от СДВР, с който на Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл.182, ал. 1, т. 3 ЗДвП.

В жалбата е изложено становище, че въззивният съд е допуснал съществено нарушение при анализа на наведеното възражение за неравно третиране, като е определил неправилно както предмета на оплакването, така и кръга на сравняваните субекти. Съдът не е обсъдил релевираното възражение, а вместо това е разрешил различен въпрос, при това в противоречие с приложимото право на Европейския съюз. Твърди, че съдът е изместил предмета на спора, като е разгледал довод, който не е бил навеждан, и не е формирал съображения по действително релевантния въпрос дали е различно третиране между сравними категории физически лица, като в резултат на тази подмяна съдът е достигнал до извод за липса на дискриминация, без изобщо да е извършил изискуемия сравнителен анализ между релевантните групи лица, което обуславя неправилност на съдебния акт. Излага доводи, че е недопустимо при издаването на електронен

фиш, който при влизането си в сила придобива качеството на правораздавателен акт, да липсват каквито и да е критерии за определяне на лицето, което ще понесе санкцията. Изводът на въззивния съд, че „неяснота относно качеството, в което е санкциониран, не се констатира“, е постановен при пълно игнориране на подробно изложените във въззивната жалба доводи. Съдът не е обсъдил по същество нито един от аргументите относно противоречивото и комбинирано индивидуализиране на адресата на санкцията, а се е ограничил до бланкетно отричане на порока, без какъвто и да е анализ. Сочил, че в процесния електронен фиш лицето е обозначено едновременно като „собственик/ползвател“ и като „законен представител“ на юридическото лице, при едновременно посочване на ЕГН на физическото лице и ЕИК на юридическото лице. При такава формулировка обективно не може да се установи волята на наказващия орган – дали санкцията се налага на физическото лице, на юридическото лице, или на физическото лице в определено представително качество. Счита, че при липса на еднозначна индивидуализация адресатът е поставен в положение да гадае в кое качество е санкциониран и каква защита следва да организира, което само по себе си съставлява нарушение на правото на защита. Твърди, че липсва какъвто и да е анализ дали към релевантния момент жалбоподателят е разполагал с качеството и правомощията да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и електронния фиш, в условията на евентуалност моли делото да се върне на Софийски районен съд за разглеждане от друг състав, поради допуснатите множество нарушения на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Претендира адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 3, пред. 2 – ро от ЗА.

В открито съдебно заседание касационният жалбоподател – редовно призован – не се явява и не се представлява. С подадена молба от 19.06.2026 г. поддържа изцяло касационната жалба.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура прокурор Пламен Райнов дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, XV – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав приема, че решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

Към 07.03.2024 г. лек автомобил „Т. модел Х“ с ДК [рег.номер на МПС] бил собственост на „Фреско ФМ“ ООД, със законен представител Ц. Т. К..

На 07.03.2024 г. в 09:50 ч. въпросният лек автомобил бил управляван по [улица]в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица]. Преминавайки до № 164 на [улица], се движел със скорост от 74 км/ч. (след приспаднат толеранс от - 3 км /ч.), при разрешена скорост за движение в населено място до 50 км/ч. Скоростта била измерена и заснета с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол (АТСС) АРН САМ S1, с № 11743ее, позиционирано в

участъка. Системата за видеоконтрол била одобрена и вписана в регистъра на 07.09.2017 г., със срок на валидност на одобрението десет години. Техническото средство, осъществило заснемането, било преминало последваща проверка за изправност на 18.01.2024 г., съгласно протокол от проверка № 006-СГ-ИСИС/18.01.2024 г., при която се констатирало съответствието му с одобрения тип.

Въз основа констатираното и заснето нарушение за скорост бил издаден атакуваният електронен фиш, с който на К., в качеството на законен представител на юридическото лице - собственик на автомобила, било наложено административно наказание глоба в размер на 100 (сто) лв. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП - превишаване на разрешената скорост за движение в населено място с 24 км/ч.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение и че правилно е определен субектът на нарушението. Приел е също така, че мястото на извършване на нарушението е описано достатъчно конкретно, за да се индивидуализира за целите на административнонаказателния процес. Счел е, че обявяването на дружеството в несъстоятелност с Решение № 1064 от 16.07.2025 г. на СГС няма отношение към издадения електронен фиш, тъй като е обстоятелство, настъпило след датата на нарушението - 07.03.2024 г.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Правилно е прието, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Непротиворечиво е установена релевантната фактическа обстановка, изразяваща се в това, че на 07.03.2024 г. в 09:50 ч. въпросният лек автомобил бил управляван по [улица]в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица]. Преминавайки до № 164 на [улица], се движел със скорост от 74 км/ч. (след приспаднат толеранс от - 3 км / ч.), при разрешена скорост за движение в населено място до 50 км/ч. За това деяние – нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, водачът е наказан по чл. 182, ал. 1, т. 3 с глоба от 100 лв.

Правилно СРС е изградил своите изводи на приобщените към делото доказателства вкл. и данни за автоматизираното техническо средство ARH CAM S1, с № 11743ee, установило скоростта. Разгледан е и въпросът за приспаднатия толеранс от 3 % съгласно Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол.

СРС е дал отговор и на възражението относно субекта на деянието, доколкото съгласно справка от КАТ собственик на лек автомобил марка „Т.“, модел „Х“ с рег. [рег.номер на МПС] е „ФРЕСКО ФМ“ ООД, с ЕИК:[ЕИК], чийто управител на основание чл. 23, ал. 6 от ЗТРЮЛНЦ е жалбоподателят Ц. Т. К., съгласно заявление за регистрация на негово име в СДВР-ОПП с № 224124122731/05.07.2022 г. В тази връзка съдът споделя извода, че нарушителят е безспорно установен и е доказана вината му, доколкото е следвало, но не е съобразил поведението си с посочената скорост на управляваното от същия МПС.

Касационният състав споделя извода на СРС, че в съответствие с изискванията на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е издаден ЕФ срещу законния представител на дружеството към датата на нарушението, а това е жалбоподателят, видно от справка в Търговски регистър. Обосновани са и констатациите

относно другият представляващ дружеството с довода, че макар да има двама управляващи ТД, то същите имат самостоятелни права към момента на деянието, както и няма декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Съответно, ако имаше такава и едва при наличието ѝ – ответникът следваше да прецени към момента на подаването ѝ какво е правното значение на откритото производство по несъстоятелност с Решение № 1064 от 16.07.2025 г. Съответно има ли К. качеството на представляващ дружеството, има ли други такива органи и може ли декларацията му да произведе желаното правно действие. При липса на подобна декларация - доводът е неотносим. Релевираните в тази насока възражения с касационната жалба съдът ги приема като опит на касатора да не понесе административнонаказателната отговорност. За да не се приложи конкретна национална правна норма с възражението, че противоречи на правото на ЕС, трябва да има регулация на ниво ПЕС за същото, което не е така. В този случай съдът, въз основа на принципа на примата на това право на ЕС, трябва да остави неприложена националната норма и съответно да приложи тази от ПЕС. Конкретната хипотеза не е такава - няма норма от ПЕС, която да има за последица отпадане на отговорността на чуждестранни ТД за нарушения по ЗДвП вкл. и разпоредбата на чл. 188 от ЗДвП не предвижда подобна хипотеза, за да има и неравно третиране. Оспореното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1044 от 25.03.2026 г. постановено по НАХД № 2063/2026 г. по описа на СРС, НО, 95-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.